

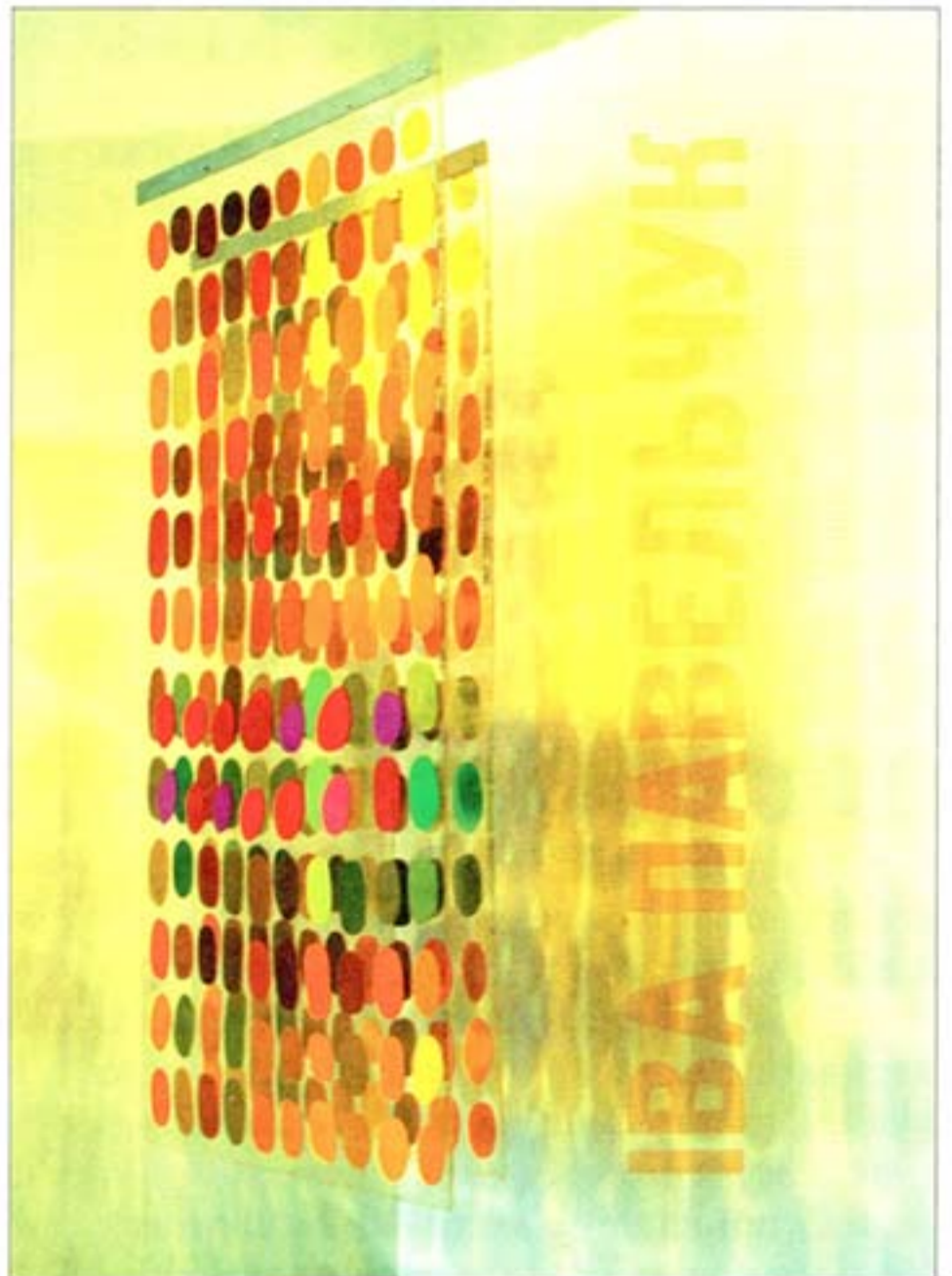
ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

5

КНИГА 4

- 5
1. Олег Тістол. Роксолана. 1996. Полотно, олія.
 2. Сергій Савченко. Білий простір. 2000. Папір, акрил.
 3. Володимир Стрельников. Земля. 1990. Дошка, олія.
 4. Олександр Дубовик. Президія. 2002—2007. Полотно, олія.
 5. Іва Павельчук. Референтна колористика. 2000. Плексиглас, емаль.

ятник”, “Тріумфатор” (обидва — 1990), “Діалог” (1993), “День восьмий” (1993—1995), “Атракціон” (2000), “Тінь” (2001), “Здрастуйте, пане Дубовик!” (2001) сповнені внутрішньої енергетики, конструктивної логіки, емоційної відкритості. Оригінальність мови Дубовика — наслідок інтелектуальних роздумів митця про вартості такого гатунку, які виявляють глибину образного наповнення кожного твору. Власне “акцентування творчої особистості” Дубовик окреслив у філософсько-мистецьких поглядах, що мають назву “Палімпсести” (2004), про сенс буття, взаємозв’язки людини і простору — того, що є в земних координатах і що розумово відчутно у безмірі Космосу. В контексті цих міркувань обертаються багатогранно живопис і графіка художника, естетична глибина яких була відчутна на персональній виставці у Національному художньому музеї України (березень, 2011). Картини митця супроводжує успіх у численних презентаціях мистецтва України і на багатьох виставках країн світу. Зв’язок із реаліями і вихід, складні асоціативно-метафоричні простори нефігуративу, масштабні узагальнення і конкретні спостереження ідеальних вимірів, осяги глибоких кольорово-просторових відношень — усе це, як писав Дубовик у власних “Палімпсестах”, становить основу гармонійного існування “в універсумі, не втрачаючи при цьому своєї одиницності”. Визнаний художник, Дубовик у розквіті творчих сил, у вираженні нових пластично-образних ідей, що обіймають і прогнозують прогресивні орієнтації часу.

Реальність абстракції — цей вислів киянина *Петра Бевзи* (р. н. 1963), звищуючи сприйняття нефігуративного живопису, переводить вербальні контексти у пластичні, координує відстань від фактури, кольору, форми до людського

почуття й розуму. Проект абстрактних композицій художника “С’est moi” (1995) продукує світ духовного буття картини як мікросхеми образу світу.

Художник-самітник, присутній у мистецькому соціумі поза усілякими творчими об’єднаннями, Бевза своїми живописними композиціями довів самодостатність власних мистецьких відкриттів (“Реальність живопису”, 1995; “Реальність фактури”, 1995; “Драбина до неба”, 1996; “Нога судьми”, 2009; “Краєвид для Сергія Кримського”, 2010; “Глибина. Істота”, 2011).

Петро Лебединець (р. н. 1956) відкрив, за його словами, свій шлях у простір живопису, поєднаний чарами кольорів з гармонією композицій. Численні твори художника і є позавербальні композиції, змережані імпульсами інтуїції, асоціативною образністю. Вони акумулюють енергію почуттів, переживань, емоційних станів, запрошуючи до співпереживань у межах досконалого, ідеального. Твори художника струмують до глибинних виражень людської свідомості (“Композиція I, II”, 1995; “Передчуття ХХ”, 1996; “Початок”, 1996; “Звук кольору”, 2009).

Наприкінці 90-х рр. концептуальні пропозиції contemporary-art поширилися в галузь нефігуративного живопису. Представником нової неакадемічної абстракції виступила *Іва (Іванна) Павельчук* (р. н. 1968) у 2000 р. із серією творів на плексигласі у форматі інсталяції, що називалася “Референтна колористика”. Поєднання основних спектральних кольорів передбачало альтернативну форму комунікації, що сутнісно відрізнялася від природи op-artu. Проект експонувався у Києві, Москві, Варшаві, Берліні.

Вияв нефігуративного мистецтва у Львові пов’язаний з іменем *Василя Бажая* (р. н. 1950). Його перша персональ-